

DE KAMER DIE ONS STIL KREEG



Afgelopen zomer waren mijn man en ik op vakantie in Frankrijk, in het gebied waar de rivier de Loire stroomt. Het was zo'n reis waarin je niet alleen landschappen ziet, maar ook lagen van tijd. Moderne grote supermarkten, laadpalen voor de auto, ruïnes én opgeknapte kastelen...

In het slaperige mini-stadje Saumur leek de tijd te hebben stilgestaan. Ik voelde me teruggezapt naar de jaren zeventig van de vorige eeuw. Vlooiemarkten en Engelse hippie-toeristen, die gezien hun kleding en lange grijze haren waren blijven hangen in de flowerpower. In een katholieke kerk werd het Avé Maria nog live gezongen. Vrome jongens en meisjes knielden neer bij kerkbanken en sloegen een kruisje met wijwater. Iedereen had een langzaam tempo aangenomen, perfect voor ons vakantiegevoel.

Op een dag toen het 42 graden was, kozen we voor een bezoek aan het plaatselijke kasteel. Het chateau pronkte als stille getuige van eeuwen geschiedenis hoog boven Saumur uit. Daar zou het vast lekker koel zijn binnen, dankzij de dikke stenen muren. Dat klopte, al was het eerst nog een vermoeiende klim omhoog in de zinderende hitte. Mijn man is altijd degene die eerst de praktische dingen ziet. De bouwstijl, de restauraties, de logica van de indeling. Ik daarentegen voel vooral de energie van een plek. We vullen elkaar mooi aan. Hij kijkt met zijn hoofd en zijn ogen, ik met mijn intuïtie en huid. Soms leg ik mijn hand op een oude brokkelige muur, gewoon om te voelen wat er ooit heeft gespeeld. Binnen in het kasteel dwaalden we door halflege vertrekken met vitrines en wandtapijten. In een grote vitrine stond een compleet paardenskelet, zorgvuldig na de dood van het dier opnieuw in elkaar gezet. Mijn man zei: "Kijk eens hoe fraai die botten in elkaar zitten." Hij zag schoonheid waar anderen alleen resten zien. En ik vroeg me af welke ruiter daar ooit op had gezeten, welke ervaringen dit skelet met zich meedroeg.

Het meest opmerkelijke moment kwam in een van de kleinere zolderkamers. We waren een wenteltrap opgegaan naar de derde verdieping, daar waar ooit de bedienden huisden. Geen pronkzaal, geen riddervertrek, maar kleine

ruimtes net onder het dak die je bijna zou overslaan. Abrupt bleef ik staan. Mijn man liep nog twee passen door, draaide zich om en zag mijn blik. "Voel jij dit ook?", vroeg ik. Hij knikte bedachtzaam. "Hier hangt iets." Het was geen koude rilling, geen angst. Eerder een vorm van geladenheid, alsof de lucht net anders van samenstelling was. Dikker, steviger, bijna tastbaar. Mijn aandacht werd naar een lege hoek getrokken. Daar was niets te zien, maar het voelde alsof daar wél iemand stond. Iemand die ons bekeek, nieuwsgierig, zonder haast. Mijn man kwam naast me staan en fluisterde: "Er is daar iets, iemand." Precies dat: een aanwezigheid die niet zichtbaar was, maar die zich toch duidelijk liet voelen. Een andere toerist kwam hetzelfde vertrek binnengelopen. Onze blikken kruisten elkaar. Ze keek om zich heen, rilde, en had dezelfde frons van herkenning. Sommige ervaringen zijn te subtiel om uit te leggen, maar te duidelijk om te negeren.

Later die avond zaten we samen in de tuin van ons hotel. Het was warm en zwoel weer. We dronken een glas wijn. Mijn man zei: "Weet je... ik geloof niet snel in dat soort dingen. Maar daar, in die kamer... dat was anders." Ik voelde dezelfde tinteling als eerder die dag. Niet van spanning, maar van bevestiging. Soms is het fijn als je partner hetzelfde waarneemt. Het maakt het onverklaarbare net iets minder eenzaam. Negenennegentig keer van de honderd keer bemoeit hij zich niet met mijn paranormale waarnemingen. Hij is gewoon getrouwd met me omdat hij van me houdt, en hij accepteert dat ik anders ben dan hij. In zijn nuchtere wereld valt er gewoon minder te voelen. Misschien voelden we rest-energie van een vroegere kasteelbewoner. Misschien was het een nieuwsgierige, dwalende ziel. Misschien iets dat we nooit helemaal zullen begrijpen. En dat hoeft ook niet altijd. Samen op vakantie gaan, gaat niet alleen over kastelen, landschappen en musea. Het gaat over wat plekken met je doen. Over wat je samen ervaart, soms zonder woorden. En in Saumur, in dat kasteel, in die ene lege zolderkamer, werden we een kort ogenblik aangeraakt door iets dat anders aanvoelde, iets dat ons liet nadenken over hoe groot de wereld eigenlijk is, groter dan we kunnen zien. •

'Voel jij dit ook? Hij knikte: hier hangt iets...'

